

Til Socialudvalget og Beskæftigelsesudvalget
Cc Ligestillingsudvalget
Folketinget

Rolf Heitmann
handicaphjælper, Ph.D., musiker
Bygaden 15
7430 Ikast

Vedr. Ministersvar på spørgsmål 70 til L 147 bilag 9

Idet jeg takker for jeres spørgsmål 70 til Manu Sareen, hvor I beder ham kommentere min henvendelse til Socialudvalget og Beskæftigelsesudvalget (bilag 9 ad L 147), følger hermed mine kommentarer til ministerens svar.

Ministeren skriver i første afsnit:

"Den takst for løn m.v. til hjælpere, som der planlægges indført, er ikke et udtryk for den løn, som den enkelte BPA-hjælper skal have udbetalt. Taksten angiver størrelsen på det tilskud til løn m.v., som kommunen skal udbetale i den enkelte BPA-ordning, hvorefter det er liden, der er arbejdsgiver i ordningen, der har ansvaret for at indgå aftaler med hjælperne om løn og ansættelsesvilkår."

I første sætning insinuerer ministeren, at min henvendelses præmis er forkert, idet den skulle bygge på den misforståelse, at taksten er "et udtryk for den løn, som den enkelte BPA-hjælper skal have udbetalt." Jeg mener imidlertid, at det er kontrafaktuel at hævde, at taksten *ikke* er udtryk for den løn, som hjælperen vil få udbetalt. Da alle lønmidler til BPA-hjælperne jo skal tages fra taksten og kun kan komme fra denne, er den ikke blot udtryk for lønnen, den er direkte identisk med (når man ser bort fra administrationsbedraget) og bestemmende for lønnen. At arbejdsgiveren, som ministeren skriver i sidste sætning, har "ansvaret for at indgå aftaler med hjælperne om løn og ansættelsesvilkår," ændrer ikke noget. Arbejdsgiveren kan jo ikke indgå aftaler med hjælperne om løn som ikke findes. Hvor meget ansvar arbejdsgiveren end pålægges, kan han eller hun ikke trylle flere penge frem, end der stilles til rådighed via taksten.

Ministeren synes for øvrigt at modsige sin egen indledning og give mig ret i ovenstående i begyndelsen af tredje afsnit, hvor han siger: "Det er også vigtigt at nævne, at forslaget med indførelse af et takstsystem - og dermed også taksten for løn m.v. til hjælpere -".

Endvidere skal jeg påpege, at ministerens oplysning i sit svar om at indførelsen af takstsystemet "bl.a. er inspireret af en fælles henvendelse til ministeriet fra KL og Danske Handicaporganisationer, hvor de to organisationer opfordrer ministeriet til at lave nationale takster for udmåling af BPA-tilskud" ikke har relevans i forhold til min henvendelse, som ikke klager over indførelsen af en national takst, men over den uretmæssige forskelsbehandling af handicaphjælperne, der finder sted i udmålingen af taksten.

Slutteligt vil jeg understrege, at ministerens information om at "det har været en forudsætning for arbejdet med justeringer af BPA-reglerne, at justeringerne samlet set er udgiftsneutrale" ikke legitimerer den diskriminatoriske praksis, som jeg klager over – snarere tværtimod. Da ministeren adspurgt af Stine Brix ikke er i stand til at anføre nogen saglig grund til at handicaphjælpere skal have mindre i løn end den gruppe, som han selv har udpeget som sammenlignelig med os (i.e. den lavest lønnede gruppe i det kommunale lønsystem, uuddannet social- og sundhedspersonale, lønramme 11), er takstudmålingen udtryk for banal diskrimination, som ikke er lovlig.

Med tak for jeres tid
Rolf Heitmann